

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.083/2023/5.
A felperes:	felperes felperes címe
A felperes képviselője:	felperesi képviselő ügyvéd felperesi képviselő címe
Az alperes:	alperes alperes címe
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő alperesi képviselő címe
A per tárgya:	közzszolgálati döntőbizottság határozatának felülvizsgálata
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (26. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Debreceni Törvényszék 8.K.700.355/2022/24. sz. végzésével kijavított 8.K.700.355/2022/22. sz. ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000 (kétszázezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperest határozatlan idejű kormányzati szolgálati jogviszonyban, minőségbiztosítási referens munkakörben foglalkoztatta a szolgálati helyen, mint megváltozott munkaképességű, súlyos mozgásszervi fogyatékkal élő munkavállalót.

[2] A felperes az SZGYF-IKT-5310-11/2018. számon kiadott felmentéssel az alperes kormányzati szolgálati jogviszonyát két hónap felmentési idővel, 2018. december 31-i hatállyal megszüntette. A felperes a jogviszony megszüntetéséről a közigazgatás modernizációja érdekében szükséges intézkedésekről szóló 1535/2018. (X. 29.) Kormányhatározatban (a továbbiakban: Korm. határozat) foglaltak alapján – az Emberi Erőforrások Minisztériumának döntésére is figyelemmel –, az abban elrendelt létszámcsökkentés végrehajtása érdekében intézkedett, a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 63. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

[3] Az alperes a felmentéssel szemben közszolgálati panasszal élt arra hivatkozással, hogy felmentésének oka a fogyatékosága lehetett, melyre tekintettel a munkáltató intézkedése sérti az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8. § g) pontjában és 21. §-ban foglaltakat, ezáltal a Kttv. 193. § (1) bekezdésének d) pontjába ütközik. Mindezekre tekintettel a munkáltatót a Kttv. 193. § (1) bekezdése alapján az eredeti munkakörében történő tovább foglalkoztatásra kérte kötelezni. Közszolgálati panaszában elmaradt illetmény iránti igényt nem terjesztett elő, figyelemmel arra, hogy részére két havi felmentési időre járó távolléti díjat, ezen felül 8 havi végkielégítést a felperes megfizetett.

[4] A Közszolgálati Döntőbizottság (a továbbiakban: döntőbizottság) a JHÁT-DB/7/13/2019. számú határozatával a kormányzati szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésére figyelemmel elrendelte az alperes tovább foglalkoztatását. Megállapította, hogy a felmentés esetében teljesültek a Kttv. 63. § (3) bekezdésében foglaltak; ugyanakkor az egyenlő bánásmód követelményének megtartását a munkáltató nem bizonyította.

A felperes keresete, az alperes viszontkeresete

[5] A határozattal szemben a munkáltató nyújtott be keresetet, melyben kérte, hogy a bíróság azt változtassa meg, és az alperes közszolgálati panaszát utasítsa el. Arra hivatkozott, hogy a létszámcsökkentés végrehajtása, az alperes munkaköréhez tartozó feladatok hatékonyabb, gazdaságosabb módon történő ellátása nem sérti az egyenlő bánásmód követelményét. Kifogásolta, hogy a döntőbizottság határidő tűzése és jogkövetkezményekre történő figyelmeztetés nélkül hívta fel nyilatkozattételre az egyenlő bánásmód megsértésével összefüggésben, ezért a bizonyítás kiegészítését, e körben tanú 1 felzárkózási igazgatóhelyettes tanúkenti meghallgatását kérte.

[6] Az alperes viszontkeresetet terjesztett elő, melyben 2019. január 1-től kezdődően havi bruttó 460.000 forint alapul vételével 17.905.091 forint elmaradt illetmény és késedelmi kamata, valamint a szállás alszámlára történő utalással nettó 896.130 forint, a vendéglátás alszámlára történő utalással nettó 396.130 forint cafeteria juttatás megfizetésére kérte kötelezni a felperest, miután a jogviszonyát ténylegesen nem állította helyre.

[7] A felperes a viszontkereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy a kifizetett 8 havi végkielégítéssel az alperes a 2019. január 1. és 2019. augusztus 31. közötti időszakra járó elmaradt bérét megkapta; ezzel együtt annak összegszerűségét is vitatta, miután az alperes nem bizonyította, hogy bruttó 460.000 forint összegű havi illetményre lenne jogosult tovább foglalkoztatása esetén.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. A végleges viszontkereseti kérelemben foglaltakkal egyezően kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 17.905.091 forint elmaradt illetményt és annak 2021. január 1. napjától számított késedelmi kamatát, valamint az alperes szállás alszámlájára történő átutalással nettó 896.130 forint, a vendéglátás alszámlájára átutalással nettó 396.130 forint összegű cafeteria juttatást. A felperes keresete vonatkozásában abból indult ki, miszerint a felek között nem volt vitatott, hogy a felmentés indoka világos, valós és okszerű, ezért azt vizsgálta, hogy a felperes bizonyította-e a döntőbizottság eljárása során azt, hogy a jogviszony megszüntetésekor megtartotta az Ebktv. 8. § g) pontja szerinti védett tulajdonsággal rendelkező alperessel szemben az egyenlő bánásmód követelményét. Ezzel összefüggésben megállapította, hogy a felperes eljárási kifogásai alaptalanok, miután a döntőbizottság több alkalommal is határidő tűzésével hívta fel bizonyítékai, bizonyítási indítványai előterjesztésére; ennek ellenére nem igazolta, hogy az alperes jogviszonyának megszüntetésekor az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta. Ennek jogkövetkezményeként a döntőbizottság helyesen kötelezte a felperest az alperes eredeti munkakörében történő tovább foglalkoztatására (Kttv. 193. § (1) bekezdés d) pontja).

[9] Megállapította, hogy az alperes a viszontkereseti kérelmét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 132. §-a alapján a döntőbizottság határozatának jogszerűsége körében indította, a marasztalási per szabályai szerint lefolytatandó perben előterjeszthette. Miután a számítások helytelen voltát a felperes a Kp. 79. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt speciális szabály ellenére nem bizonyította, a viszontkereseti kérelemről az alperes számításait elfogadva döntött megállapítva, hogy azzal szemben a felperes összegszerű beszámítási kifogást nem terjesztett elő. A cafeteria juttatás vonatkozásában a Kttv. 193. § (3) bekezdésére, valamint a felperes Közszerző Szabályzatára hivatkozott.

A fellebbezés, a fellebbezési ellenkérelem, a viszontkereset változtatás

[10] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetnek helyt adó döntés meghozatalát, valamint az alperes viszontkeresetének elutasítását kérte. Másodfokú perköltség igénye nem volt. Jogszabálysértésként az Ebktv. 19. § (2) bekezdés b) pontját jelölte meg, mivel álláspontja szerint teljesítményértékelésekkel, illetőleg tanúkkal bizonyította, hogy az egyenlő bánásmód követelményét nem sértette. Továbbra is fenntartotta azon hivatkozását, hogy a létszámcsökkentés végrehajtása során munkakörének megszüntetése nem az alperes személye ellen irányuló, hanem a munkakörökhöz tartozó feladatok ellátásának hatékonyabbá tételét szolgáló döntés volt.

[11] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte, melynek összegét 514.970 forintban számította fel. Kiemelte, hogy a fellebbezésben feltüntetett Ebktv. 19. § (2) bekezdése kizárólag bizonyítási, tehát eljárási szabályokat rögzít, a felperes a megsértett anyagi jogi normát nem jelölte meg, ezáltal fellebbezése nem felel meg a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt törvényi követelménynek.

[12] Fellebbezési ellenkérelmében viszontkereset változtatást is előterjesztett és a részére elmaradt illetmény címén megítélt összeget bruttó 19.526.043 forintra, a szállás alszámlára megfizetendő cafeteria juttatás összegét nettó 946.130 forintra kérte felemelni, ezzel együtt az elmaradt illetmény után járó késedelmi kamatkövetelés kezdő időpontját 2021. március 11. napjában kérte meghatározni. Kérelmét azzal indokolta, hogy jövedelmi viszonyaiban változás nem állt be, így további hónapokra keletkezett elmaradt illetmény iránti igénye.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[13] A felperes fellebbezése – az alábbiak szerint – nem megalapozott.

[14] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás érdemi döntésének korlátját illetően az ítéltábla figyelembe vette, hogy a felperes a tényállás tisztázottsága tekintetében eljárásjogi jogszabálysértést nem állított, az Ebktv. 19. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt bizonyítási (eljárásjogi) jogszabálysértés állításán keresztül – jogi álláspontját sommásan kifejtve – az ítélet anyagi jogi indokait vitatta. Ekként a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság anyagi jogi döntését az irányadó és helyesen

felhívott jogszabályi rendelkezésekre alapította, a jogi indokolásában megjelenő okfejtése - melyet a másodfokú bíróság oszt - helytálló. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakat emeli ki:

[15] A felperes fellebbezésében az Ebktv. 19. § (2) bekezdésében foglalt szabály sérelmét állította, a megjelölt jogszabályhelyhez kapcsolódó jogszabálysértés mibenlétét szöveges módon kifejtette, annak indokát adta, ezáltal fellebbezése megfelel a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglaltaknak.

[16] Ugyanakkor az ítéltábla arra is rámutat, hogy a felperes a megjelölt bizonyítási szabály sérelmének állításán keresztül valójában az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontját vitatta, azt állítva, hogy magát az egyenlő bánásmód követelményének megsértése alól sikeresen kimentette, így az elsőfokú bíróság az alperes vonatkozásában kiadott felmentést – a döntőbizottság álláspontját osztva – jogsértő módon értékelte jogellenesnek.

[17] Az elsőfokú bíróság a per kereteinek meghatározása körében helytállóan rögzítette, miszerint a felek között nem képezte vita tárgyát, hogy a perbeli jogviszony megszüntetésének indoka valós és okszerű volt; mint ahogyan az sem, hogy az alperes mozgásában korlátozott, súlyosan fogyatékos személy.

[18] Ez utóbbi körülménnyel összefüggésben az alperes már a döntőbizottsági eljárásban megjelölte az Ebktv. 19. § (1) bekezdés a) pontja alapján a munkáltató felmentő intézkedését, mint elszenvedett hátrányt; az Ebktv. 19. § (1) bekezdés b) pontja értelmében pedig védett tulajdonságként a 8. § g) pontja szerinti tulajdonságot (fogyatékoságát) jelölte meg. Emellett határozottan állította, hogy a hivatkozott hátrány és a védett tulajdonsága között okozati összefüggés áll fenn. Az elsőfokú bíróság e körben helytállóan állapította meg, hogy a felperest a döntőbizottság több alkalommal kioktatta a bizonyítási teherről (ezt igazolják a döntőbizottság titkárságának 2018. november 30-án, 2019. január 17-én, valamint 2019. február 20. napján kelt felhívásai), ennek ellenére a felperes csupán állította, hogy az egyenlő bánásmód elve nem sérült, de erre vonatkozó bizonyítékot nem szolgáltatott, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. Az az okiratokkal alá nem támasztott pusztá hivatkozása pedig – mint arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt -, hogy az alperes teljesítményértékelése a négy felnőttképzési szakértő képzettséggel rendelkező munkatárs közül a legalacsonyabb volt, az egyenlő bánásmód megsértésének kimentésére nem alkalmas.

[19] A Közzolgálati Döntőbizottság határozatának felülvizsgálatával kapcsolatos perekben érvényesül a Kp. 131. § (6) bekezdésében megfogalmazott korlátozó szabály, melynek lényege, hogy a fél ilyen tárgyú perekben nem hivatkozhat olyan tényre, körülményre, vagy bizonyítékra, amely a döntőbizottság eljárásának nem képezte tárgyát, kivéve akkor, ha azt a döntőbizottság a hivatkozása ellenére nem vette figyelembe, vagy azt önhibáján kívül nem ismerte. A másodfokú bíróság rámutat, hogy ez a korábbiakhoz képest megváltozott jogi szabályozás teljes mértékben összhangban áll a Kp. 2. § (2) bekezdésében

megfogalmazott perkoncentráció elvével, melynek nyilvánvaló célja, hogy a jogvita anyagi és eljárásjogi keretei minél korábban rögzüljenek, a jogvitát a bíróság egy jól előkészített tárgyaláson elbírálhassa, így a perkoncentráció, mint alapelv és eljárásjogi rendező elv tulajdonképpen nem más, mint az egy tárgyaláson történő érdemi befejezés kívánalma. A jogalkotó ezt az általános perrendtartási alapelvet juttatja érvényre a döntőbizottság határozatának felülvizsgálata iránt indított, speciális közszolgálati jogvitában is. Mindebből az következik, hogy a felperes a perben már eredménnyel nem bizonyíthatta, hogy az alperes felmentése kapcsán az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta, miután ezt a döntőbizottság előtti eljárásban kellett volna megtennie, amely kimentési lehetőséggel önhibájából adódóan nem élt. Mindezek okán a másodfokú bíróság csupán megjegyzi, hogy a felperes indítványára az elsőfokú bíróság által tanúként meghallgatott tanú 1 egyértelműen akként nyilatkozott, hogy azon javaslatétel során, mely arra vonatkozott, hogy mely munkavállalókkal tudná ellátni a jövőben az érintett feladatokat, a felperes által a kimentés körében hivatkozott teljesítményértékelés szempontként nem szerepelt, mely körülmény a fellebbezési érvelést szintén cáfolja.

[20] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a döntőbizottság megalapozottan rendelte el az alperes tovább foglalkoztatását a Kttv. 193. § (1) bekezdés d) pontja alapján. Az elsőfokú bíróság abban is helyes jogi álláspontot foglalt el, hogy az alperes a viszontkereseti kérelmét a marasztalási per szabályai szerint előterjeszthette és igényét az eredeti munkakörben történő tovább foglalkoztatásán túlmenően a Kttv. 193. § (3) bekezdésében foglalt juttatások követelésére is kiterjeszthette. Az ítéleti kötelezés összecszerűségét, a számítás módját a felperes fellebbezésében nem vitatta, a marasztalás jogalapját érintően - az erre vonatkozó fellebbezési petitumon kívül - jogszerűtlenségi előadást nem tett, érvet nem hozott fel, ezért a másodfokú bíróság az e körben tett ítéleti megállapítások jogszerűségét nem érintette.

[21] A másodfokú bíróság – az alábbi indokolással - megállapította, hogy az alperes a másodfokú eljárásban a viszontkeresetét jogszerűen nem emelhette fel.

[22] Az alperesnek a marasztalási per szabályai szerint előterjesztett viszonykeresetére a Kp. 132. § (1) bekezdése értelmében a keresetlevél szabályait kellett megfelelően alkalmazni. Marasztalási perben a felperes a keresetét (jelen esetben az alperes a viszonykeresetét) a Kp. 43. § (1) bekezdésében foglalt általános rendelkezéshez képest a Kp. 131. § (4) bekezdése szerinti speciális szabály alapján a tárgyalás berekesztéséig változtathatja meg. A keresetváltoztatás Kp. 43. § (1) bekezdésében megfogalmazott tilalma azt jelenti, hogy új, korábban a perben nem érvényesített jogszabálysértésre az első tárgyalás után már nem lehet hivatkozni, ugyanakkor nincsen jogszabályi akadály annak, hogy a felperes az eljárás során a keresetét felemelje, vagy leszállítsa, hiszen a jogszerűen már perbe hozott kérelem ily módon történő megváltoztatása a vizsgálódás irányát, annak kereteit nem változtatja meg. Azonban fontos hangsúlyozni, hogy e jog is csak az elsőfokú tárgyalás berekesztéséig gyakorolható. Kétségtelen, hogy az idő múlásával az alperes oldalán újabb hónapokra vonatkozóan keletkezik elmaradt illetmény iránti igény, ugyanakkor annak a másodfokú bíróság előtti közvetlen érvényesíthetősége esetén az a hibás perjogi helyzet állna elő, hogy ezen viszonykereseti elemekről érdemben a jogorvoslati fórumként eljáró másodfokú bíróság foglalna elsőként állást, ezáltal elvonva az elsőfokú bíróság hatáskörét, mely a felek

jogorvoslathoz való jogának sérelme nélkül nem volna megtehető; ezáltal arról a másodfokú bíróság nem dönthetett.

[23] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[24] A sikertelenül fellebbező felperes a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdés a) és b) pontjai, valamint (5) bekezdése alapján köteles az alperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére; melynek alperes által felszámított összegét a másodfokú bíróság az IM rendelet 3. § (6) bekezdésében foglaltak alapján mérsékelte, figyelemmel arra, hogy az alperesi képviselő 5,5 oldal terjedelmű fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő, melynek túlnyomó része (3,5 oldal) az alaptalanul előterjesztett viszonykereset változtatás érveit, valamint összezszerű kimunkálását tartalmazza. Ezért a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglalt összeget találta a ténylegesen elvégzett másodfokú ügyvédi tevékenységgel arányban állónak, figyelemmel arra is, hogy a másodfokú eljárásban tárgyalás tartására nem került sor.

[25] A felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[26] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[27] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. június 14.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Németh Andrea s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
----------------------	------------------------	-------------------------------

a tanács elnöke	előadó bíró	bíró
-----------------	-------------	------